

DE TE FABULA NARRATUR

OSZTÁLYHARCOS MESE RÉKA MANÓNAK

„Manónak , gyerekeinknek, testvéreinknek, elvtársainknak, a mindenkori forradalmi és kommunista mozgalomnak, a munkásosztály korosztályainak az osztály-öntudatosulás reményében”

Anarchista-Kommunista Kiadó

Magdalena Vernet: A két földesúr

Editorial Anarco-comunista

CUENTO CLASISTA A LA DUENDE RÉKA

"A la duende, a nuestros hijos e hijas, hermanos y hermanas, compañeros y compañeras, al movimiento revolucionario y comunista de siempre, a las generaciones de la clase obrera con la esperanza de adquirir conciencia de clase."

Magdalena Vernet: Los dos hacendados

A kiadó előszava M. Vernet „A két földesúr” c. meséjéhez

Mese a háborúk eredetéről, rólunk: áldozatairól és haszonélvezőiről. Gyerekeknek és felnőtteknek. Mindenkinek! Flores Magón az első nagy világegés idején ezt írta: „A kapitalista rendszer saját maga által megsebezve pusztul el, és az emberiség elképedve nézi a rettenetes öngyilkosságot. Nem a munkások voltak, akik a nemzeteket magukkal rángatták, hogy azok egymás torkának essenek: maga a burzsoázia idézte elő a konfliktust, a piacok feletti uralomra törekedve. A német burzsoázia kolosszális haladást tett az ipar és a kereskedelem terén, és az angol burzsoázia féltékeny lett riválisára. Ez van ennek a konfliktusnak a mélyén, amelyet európai háborúnak neveznek:

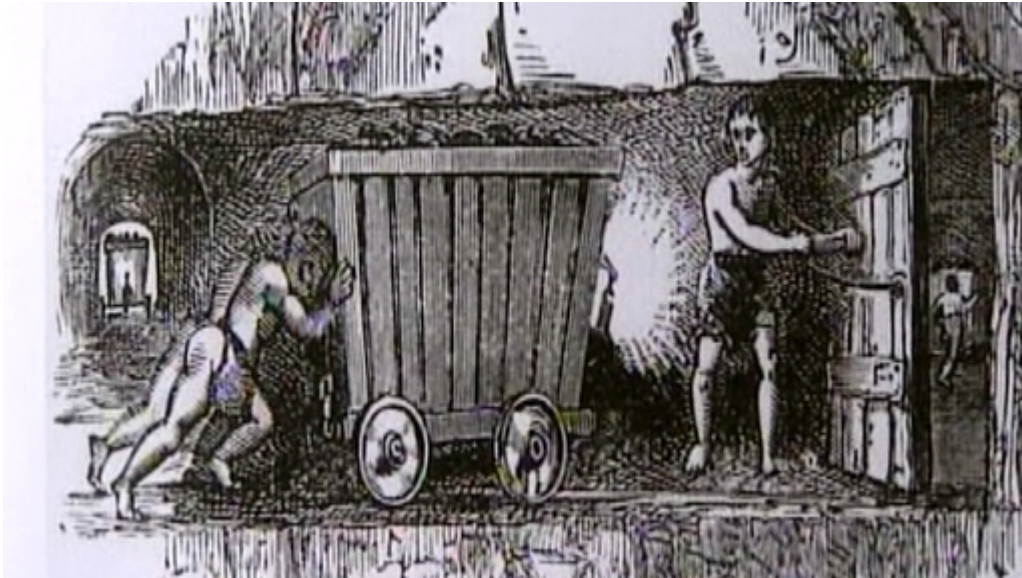
házalók féltékenysége, kereskedők ellenségeskedése, kalandorok veszekedései. Nem egy nép, egy rassz vagy egy haza becsületén pereskednek Európa mezőin, hanem a ragadozók e harcában mindenkinek az erszényén veszekszenek: éhes farkasok igyekeznek

zsákmányt rabolni maguknak. Nem sérült nemzeti büszkeségről van szó, sem a meggyalázott lobogóról, hanem a pénz birtoklásáért folyó harcról, a pénzéről, amely először megizzasztotta a népet a mezőkön, a gyárakban, a bányákban, a kizsákmányolás minden helyén, és amely most azt akarja, hogy maga ez a kizsákmányolt nép életével őrizze őt kirablóinak erszényeiben.

Micsoda szarkazmus! Micsoda véres irónia! Dolgoztatják a népet egy darab száraz kenyérért, míg a gazdák tartják meg a hasznot, és aztán egyik népet a másikkal zúzatják szét, hogy ezt a hasznot ki ne ragadja valaki hóhéraik karmai közül. Ha mi, szegények, megvédjük magunkat, az helyes: ez a mi kötelességünk, erre kötelez minket a szolidaritás. Egymás támogatása, egymás segítése, egymás kölcsönös megvédelmezése olyan szükséglet, amelynek eleget kell tennünk, ha nem akarjuk, hogy uraink semmisítsenek meg bennünket. De felfegyverkezni és rárontani egymásra, hogy megvédjük gazdáink erszényeit, ez osztály elleni bűntett, ez olyan

aljasság, amelyet felháborodottan kell visszautasítanunk. Fegyverbe! -
rendben van. De osztályunk ellenségei ellen, a burzsoák ellen, és ha

kezünknek be kell zúznia egy fejet, legyen az a gazdagé; ha törünknek el
kell érnie egy szívet, legyen az a burzsoáé. De mi, szegények, ne tépjük
szét egymást.”

Mert ez esetben is egyetlen forradalmi út van: nem a mocsár, a temető, a
kórház és az örültekháza felé, nem a hadiipar gyárai felé! Nem esetlenül
összeharácsolt, véresen megtakarított bankszámláitok felé, de a
szabadság birodalma felé! Ez a birodalom nem a szabad palesztin állam
birodalma, amit az ellenforradalmi baloldaliak (a nacionalistákkal
karöltve), sőt gyakran az „államellenes anarchisták” is követelnek, sem a
többi részleges kapitalizmusbeli sziget a maga zöld, föderalista, autonóm
zónáival! Ezek a tökkelütöttek abszurd játékot űznek, és mindig veszteni
fognak, mert eleve olyan játékot játszanak, amelynek vannak vesztesei, és
többnyire uralkodóosztálybeli nyertesei. Nekünk az egész kell, teljes
életünk birtokbavétele, a konkrét és az általunk megvalósított
Kommunizmus!

És akkor nagyítóval kereshetjük az érték társadalmának határait:
Ukrajnától Palesztináig.

Eltűnt, elillant, a képzelt lények könyvét nem írjuk újra!

Osztály osztály ellen! Proletariátus a burzsoázia ellen!
Világ proletárjai, egyesüljete!

Magdalena Vernet: A két földesúr

Amerika egy bizonyos országában élt két roppant gazdag földesúr, akiknek hatalmas birtokai egymással határosak voltak. Egyikük cukornádat, másikuk kávétermesztett. Pompás ültetvényeiket kitűnően gondozták a néger rabszolgák.

Az ország törvényei tiltották a rabszolga-tulajdonosoknak, hogy eladják a négerek gyermekeit, vagy hogy kiöregedett szolgálóktól megszabaduljanak. A rabszolga megvásárlásával a gazda kötelezettséget vállalt, hogy a szolgát annak haláláig megtartja. Ekképpen minden egyes gyarmatos uradalma egy külön kis államot alkotott.

De egy szép napon a kávéültetvényes és a cukornád-ültetvényes rádöbbsent arra, hogy egyre több az éhes száj, de a termés ettől még ugyanannyi marad. Túl sok volt a kiadás, és csökkent a haszon.

A két földesúr eltöprengett.

* * *

A kávéültetvényesnek támadt egy ötlete: felemelte a termékei árát.

– Így fedezni tudom a különbözetet – gondolta.

És szomszédjával, a cukornád-ültetvényessel kártyáztatva bizalmasan megosztotta vele a gyogyírt, amit talált.

– Ez kitűnő – mondta a másik. – Én is ugyanezt fogom tenni.

Mindketten felemelték áruik árát. De minthogy az a bizonyos törvény nem minden amerikai államban volt érvényben, a többi termelő nem emelt árat, és a mi két földesurunk nem tudta eladni termését. Kénytelenek voltak beletörődni abba, hogy ugyanazon az áron árusítsák terméküket, mint mindenki más, és törték a fejüket, hogy még milyen gyogyírt találhatnának a bajukra.

* * *

Ezúttal a cukornád-ültetvényes volt az, akinek fény gyúlt az elméjében.

– Adjunk kevesebb enivalót a szolgálóknak!

– Heuréka! – kiáltotta a szomszéd.

Az élelmiszeradagokat csökkentették. Csak annyit hagytak meg, amennyi az életben maradáshoz feltétlenül szükséges.

De ez sem hozta meg a kívánt eredményt: az alultáplált négerek megtörtek, ettől a munka leromlott. Így aztán hiába csökkentek a kiadások, mert egyúttal csökkentek a bevételek is.

Ekkor megpróbálták rábeszélni a négereket, hogy ne háljanak asszonyaikkal, hogy ne legyenek gyermekeik, és mindenféle módon igyekeztek megnehezíteni házasságkötésüket. De a boldogtalanok, akiknek – ahogyan maguk mondták – nem

volt más élvezetük az életben, mindennek ellenére asszonyt és gyermekeket akartak.

A helyzet örökösen rossz volt.

És még súlyosbodott is. A bántalmazott és alultáplált négerék zúgolódni kezdtek, és elméjükön egyre gyakrabban suhant át a lázadás szeszélyes gondolata.

A két földesúr rémülten vette észre, hogy közeleg a felkelés órája. Mi lesz akkor? Vajon a négerék képesek lesznek hatalmukba keríteni mindazt a gazdagságot, amelyet munkájuk létrehozott?

A veszedelmet mindenáron el kellett hárítani. A két földesúr újabb találkozót tartott, és a kártyázás után, amelyet néhány csésze kitűnő mokka elfogyasztása kísért – a kávé az egyikük, a cukrot a másikuk adta –, megegyeztek abban, hogy kipróbálnak egy harmadik gyógyírt, amelyet tévedhetetlennek ítélték. Miután mindkettejük lelke megnyugodott, kézfogással búcsúztak el egymástól.

* * *

Másnap a kávéültetvényes meglátogatta birtoka határát, ahol észrevette, hogy cukornád foglal el egy olyan földsávot, amely a földesúr saját kijelentése szerint őt illeti. Azonmód menesztett egy négerekből álló küldöttséget, hogy hívják a szomszédot, aki meg is érkezett saját rabszolgái kíséretében.

- Ez a helyzet – jelentette ki csípős hangon a kávéültetvényes. – A maga nádja az én földemen nő.
- Már megbocsásson, – felelte neki a másik, nem kevésbé csípősen –, de ez a föld az enyém.
- Szó sincs róla. Nézze csak meg, hol állnak a jelzőkarók.
- Uram, a határokat megváltoztatták, és én önt vádolom azzal, hogy átvitette őket, csak hogy velem kötekedhessen.
- Hűséges barátaim – mondta ekkor a kávéültetvényes, négerei felé fordulva –, ti vagytok a tanúi annak a sértésnek, amely most engem ért.
- Titeket, derék társaim – mondta erre a másik földesúr a rabszolgáinak –, arra kérlek, tanúsítsátok, hogy a jelzőkarók helyét megváltoztatták.
- Rendben van, uram – felelte a sértett –, hamarosan kénytelen lesz igazat adni nekem.
- Nem félek magától – válaszolta gőgösen a cukornád-ültetvényes.

Mindketten hajlíthatatlanok maradtak, így vettek búcsút egymástól, majd távoztak négereik kíséretében, akik roppant boldogok és büszkék voltak, amiért gazdáik hűséges barátokként és derék társakként kezelték őket.

Éjjel a két ültetvényen, szegényes kunyhóikban a rabszolgák – akik a nagylelkűen kiosztott egy-egy pohár rum hatására rendkívül izgatottá váltak – másról sem beszéltek, mint a megsértett becsületről, amiért bosszút kell állni, a megsebzett önérzetről és így tovább...

- Bosszút kell állni a gazdáért – mondták.

– Meghalni is készek vagyunk jó gazdánkért – magasztalták a földesurat az érzelgősebbek.

És a két földesúr, miután útra kelt, hogy csendben tegyen egy sétát a nyomorúságos barakkok mögött, pukkadózott a nevetéstől, arra gondolva, micsoda remek gyógyírt találtak nagy végtére.

* * *

Másnap reggel a kávéültetvényes egy négerekből álló küldöttséget menesztett, hogy üzenjenek hadat szomszédjának, a cukornád-ültetvényesnek.

– A legfőbb, hűséges barátaim, hogy ne tegyetek semmiféle engedményt. Megsértettek minket, és le kell mosni a gyalázatot.

– Ó, gazdánk, legyen nyugodt – felelték a derék négerek – mi készen állunk a halálra is, csak hogy megbosszuljuk gazdánk becsületének megsértését.

A cukornád-ültetvényes szintúgy azt javasolta derék társainak, a rabszolgáknak, hogy ne tegyenek engedményeket, és legyenek sziklaszilárdak.

– Mutassátok meg nekik, hogy férfiak vagytok! - buzdította őket fennkölt hangon.

A cukornád-ültetvényes négeri, akiket roppant büszkeséggel töltött el, hogy férfiaknak nevezték őket – őket, akikkel kutyaként szoktak bánni –, nagyon ellenségesen fogadták a szomszédból érkező sorstársaikat. Bántalmazták, banditáknak és tolvajoknak nevezték őket – a gyűlölettől és az erőszaktól végre igazán férfinak érezték magukat –, és a háború ezzel elkezdődött.

* * *

Másnapra mindennek vége volt. A két ültetvényen a négerek háromnegyede holtan hevert a földön. Vasvillákkal, kapákkal és fejszékkel verték agyon egymást. Néhány néger asszony közbe akart avatkozni, az ő tetemük most férjüké mellett feküdt. Más néger asszonyok a vérfürdő mezején térdepelve hangtalanul sírtak, kezükben szorongatva kisgyermeküket. De a győztes – a kávéültetvényes – birtokán volt egy néger asszony, aki nem sírt. Vad indulattal nézte fiát, aki holtan hevert a lábánál, és sebesült férjét, aki nem messze tőle egy padon ült.

Arra járt a gazda.

– Te nyomorult! - kiáltotta a néger asszony. - Megölted a fiam!

– Nagy sorscsapás ez – mondta a gazda negédesen. – De vigasztaljon téged, szegény öregasszony, az a gondolat, hogy győzelmet arattunk.

– Te arattál győzelmet, nem mi – felelte dühödten az öregasszony. – Mi ugyanolyan rabszolgák maradtunk, mint eddig.

– De megbosszultuk a becsületsértést – jelentette ki a gazda.

A sebesült öreg rabszolga felállt:

– Csúfot úztél belőlünk a becsületeddel. Gyilkos vagy.

– Igen, gyilkos vagy – ismételte utána az asszony.

Közben néhány túlélő közelebb jött. A gazda látta az arcukon, hogy hatással voltak rájuk társaik szavai. Ismét nagyon közelinek érezte a felkelést. Mindenféleképpen reagálni kellett, hogy elejét vegye a lázadásnak.

– Ti pedig hálátlanok és árulók vagytok – mondta egy bíró hanghordozásával –, és az árulók halálát érdemlitek.

Elsütötte revolverét. Kétszer lőtt, és a két néger házastárs fiuk tetemére rogyott.

Azok, akik végignézték a jelenetet, azonnal térdre hullottak, egyszerre érezve félelmet és csodálatot.

– Ó, gazdánk – mondták –, jó gazdánk!

– Álljatok fel – mondta nekik a földesúr. –

Nyolc napig nem dolgoztok. Rendeztetek szép temetést társaitoknak, akik birtokunk becsületéért haltak hősi halált. Ígérem, hogy gyönyörű emlékművet állítok a sírjukra.

A néger felkeltek, és elégedetten gondoltak arra, micsoda nagylelkű férfi a gazdájuk. Szép temetést rendeztek halottaiknak, győzelmi dalokat énekeltek és rumot ittak. A nyolc nap leteltével azután folytatták gyötrelmes rabszolgamunkájukat.

* * *

A szomszédos ültetvényen a dolgok némileg másképpen zajlottak le. Őket legyőzték.

A cukornád-ültetvényes a néger túlélőket a harcmezőre vezette.

– Nézzétek – mondta nekik, mikor arra a földsávra mutatott, amelyet a cukornáddal együtt át kellett engednie győztes szomszédjának –, nézzétek, kifosztottak minket. Bátran viselkedtetek, de a sors ellenünk volt.

– Jó gazdánk – mondták a néger –, egy nap majd bosszút állunk elesett társainkért.

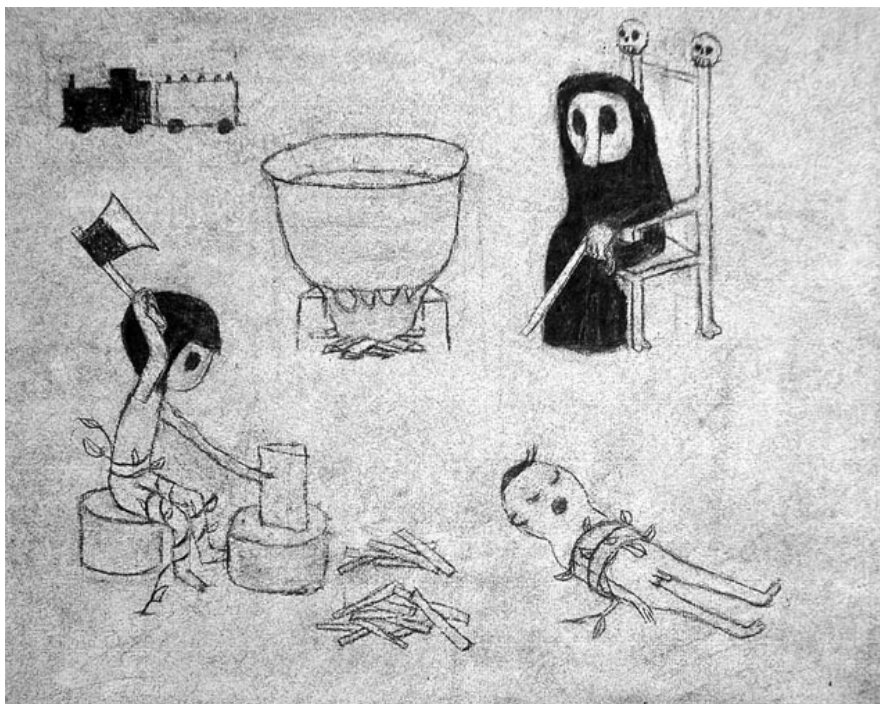
– Igen, barátaim. Vissza fogunk vágni, amikor eljön a megfelelő pillanat. Addig is rendeztetek szép temetést testvéreiteknek, és ne feledjétek, hogy vérük bosszúért kiált.

És a néger túlélők, kezüket kinyújtva a tetemek felett megesküdtek, hogy felkészülnek a visszavágásra. Szép temetést rendeztek halottaiknak, könnyörtelen bosszúdalogat zengtek, és rumot ittak, hogy feledjék a vereséget. Azután ők is visszatértek kemény rabszolgamunkájukhoz.

* * *

Azóta a két földesúrnak már nincs oka aggodalomra. Amikor rabszolgáik száma túlságosan megnövekszik, amikor négereik lázadásától tartanak, vagy amikor arra van szükségük, hogy tőlük tartsanak, egy kártyajáték közben megállapodnak, és egy megvédendő vagy visszahódítandó földszáv ürügyén vagy holtakért való bosszúállás ürügyén egymásra uszítják a két néger nyájat, akik eljutottak oda, hogy kölcsönösen ellenségnek tekintik és könyörtelenül lemészárolják egymást.

Ez mindig beválik. És úgyszintén minden csata után találkozik egymással a két földesúr, hogy egy csésze kitűnő moka kávét ízlelgetve – amihez a kávé az egyikük, a cukrot a másikuk hozza – gratuláljanak egymásnak ahhoz, hogy végre megtalálták a nagy gyógyírt.

„A két földesúr” egy régi spanyol nyelvű anarchista mesegyűjteményből való, amely „Dinamita cerebral” (Agyi dinamit) címmel jelent meg 1913-ban. A 100 éves kötet az első kiadás évfordulóján digitalizálva újra megjelent. Letölthető innen:

<http://www.portaloaca.com/pensamiento-libertario/libros-anarquistas/7831-libro-dinamita-cerebral-cuentos-anarquistas.html>

Prefacio de la editorial al cuento „Los dos hacendados”

Un cuento sobre el origen de las guerras, sobre sus víctimas - nosotros - y sobre sus usufructuarios. Para niños y para adultos. ¡Para todos! Flores Magón escribió durante el primer gran incendio mundial: "El sistema capitalista muere herido por sí mismo, y la humanidad, asombrada, presencia el formidable suicidio.

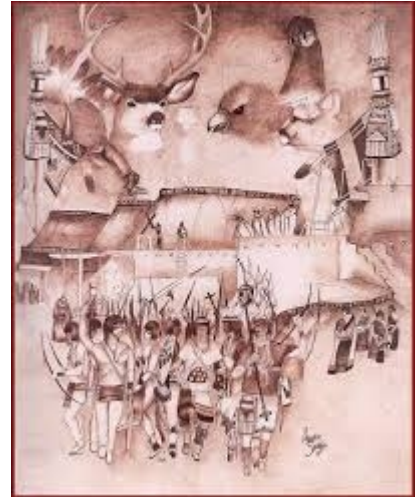
No son los trabajadores los que han arrastrado a las naciones a echarse unas sobre otras: es la burguesía misma la que ha provocado el conflicto, en su afán por dominar los mercados.

La burguesía alemana realizaba colosales progresos en la industria y en el comercio, y la burguesía inglesa sentía celos de su rival. Eso es lo que hay en el fondo de ese conflicto que se llama guerra europea: celos de mercachifles, enemistades de traficantes, querellas de aventureros.

No se litiga en los campos de Europa el honor de un pueblo, de una raza o de una patria, sino que se disputa, en esa lucha de fieras, el bolsillo de cada quien: son lobos hambrientos que tratan de arrebatarse una presa.

No se trata del honor nacional herido ni de la bandera ultrajada, sino de una lucha por la posición del dinero, del dinero que primero se hizo sudar al pueblo en los campos, en las fábricas, en las minas, en todos los lugares de explotación y que ahora se quiere que ese mismo pueblo explotado lo guarde con su vida en los bolsillos de los que lo robaron.

¡Qué sarcasmo! ¡Qué ironía sangrienta! Se hace trabajar al pueblo por un mendrugo, quedándose los amos con la ganancia, y después se hace que los pueblos se destrocen unos a otros para que esa ganancia no sea arrancada de las uñas de sus verdugos.

Protegernos los pobres, está bien: ése es nuestro deber, esa es la obligación que nos impone la solidaridad. Protegernos los unos a los otros, ayudarnos, defendernos mutuamente, es una necesidad que debemos satisfacer si no queremos ser aniquilados por nuestros señores; pero armarnos, y echarnos unos sobre los otros para defender el bolsillo de nuestros amos, es un crimen de lesa clase, es una felonía que debemos rechazar indignados.

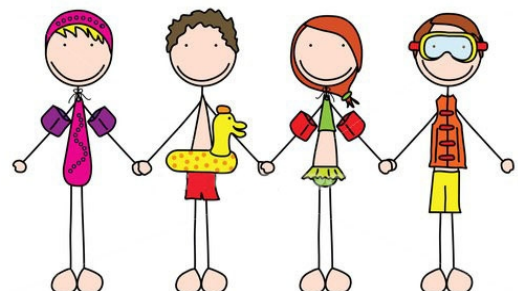
A las armas, está bien; pero contra los enemigos de nuestra clase, contra los burgueses, y si nuestro brazo ha de tronchar alguna cabeza, que sea la del rico; si nuestro puñal ha de alcanzar algún corazón, que sea el del burgués. Pero no nos destrocemos los pobres unos a otros."

Porque en este caso sólo hay un camino revolucionario: ¡no hacia el pantano ni hacia el cementerio, ni el hospital, ni el manicomio, ni hacia las fábricas de la industria de armas! ¡No hacia vuestras cuentas bancarias acaparadas, ahorradas con sangre, sino hacia el reino de la libertad! Este reino no es el Estado palestino libre, reivindicado por izquierdistas contrarrevolucionarios (junto a nacionalistas) y a menudo aún por "anarquistas antiestadistas", tampoco la isla dentro del océano capitalista con sus zonas autónomas verdes y federalistas. Estos idiotas juegan un juego absurdo y van a perder siempre, porque su juego tiene sus perdedores, y los que ganan casi siempre pertenecen a la clase dominante. ¡Nosotros demandamos el todo, tomar posesión de toda nuestra vida, y el comunismo concreto realizado por nosotros! Y entonces, ni con una lupa encontramos los límites de la sociedad del valor: desde Ucrania a Palestina.

¡Ha desaparecido, ha disipado, no reescribimos el libro de los seres imaginarios!

¡Clase contra clase! ¡El proletariado contra la burguesía!

¡Proletarios de todo el mundo, uníos!

Magdalena Vernet: Los dos hacendados

En cierto país de América vivían dos hacendados inmensamente ricos cuyas propiedades vastísimas conlindaban. El uno cultivaba la caña de azúcar el otro el café. Sus plantaciones eran soberbias y magníficamente cuidadas por esclavos negros. La ley de aquel país prohibía a los amos de esclavos que vendieran las crías de sus negros y que se desembarazasen de sus servidores bajo pretexto de vejez. Al comprar un esclavo, el amo venía obligado a conservarlo hasta que muriese. —El dominio de cada colono formaba de esta suerte un pequeño Estado. Pero sucedió que un día el hacendado del café y el hacendado de la caña de azúcar notaron que aumentaba siempre el personal que tenían que alimentar, sin obtener por esto más abundantes cosechas. Había, pues, exceso de gastos y disminución de beneficios. Los dos llegaron a estar pensativos.

El hacendado del café tuvo una idea: aumentó la tarifa de los productos. —De este modo, pensaba, cubriré la diferencia. Y jugando a las cartas con su vecino, el hacendado de la caña de azúcar, le confió su remedio. —Es excelente, dijo el otro; yo voy a imitaros. Ambos elevaron los precios de sus mercancías; pero como todos los Estados de América no estaban sometidos a la misma ley, los otros productores aumentaron los precios y nuestros dos hacendados no pudieron vender sus cosechas.

Hubieron de resignarse a vender al precio del mercado, como los otros, y se debatían los sesos para hallar otro remedio.

A su vez, el hacendado de la caña de azúcar tuvo una ocurrencia. —Reduzcamos la alimentación de nuestra gente. —¡Eureka! grito el vecino. Los alimentos fueron reducidos. Se los redujo hasta lo estrictamente necesario para la vida. Pero también esta vez el resultado fué malo: los negros, mal alimentados, se rendían y el trabajo se resentía de ello. De suerte que, si había una disminución de gastos, había también disminución de beneficios. Se ensayó entonces persuadir a los negros que no se juntasen con sus compañeras, que no tuviesen hijos, hasta se rodearon sus uniones de una serie de complicaciones y dificultades. Pero los infelices —no teniendo otro placer, como decían—, querían, tener una mujer y tenían hijos, a pesar de todo. La situación era siempre mala. Y hasta se agravaba. —Maltratados, mal alimentados, los negros comenzaban a murmurar y cruzaban por sus cerebros veleidades de rebeldía. Los dos hacendados veían con terror aproximarse la hora de una insurrección. ¿Qué sucedería? ¿Serían los negros capaces de apoderarse de todas las riquezas que su trabajo había producido?. Era necesario a todo trance conjurar el peligro. Los dos hacendados se reunieron y, después de jugar otra partida, con acompañamiento de tazas de excelente moka —con el café del uno y el azúcar del otro—, convinieron en un tercer remedio, que calificaron de infalible. Así, restablecida su tranquilidad, se despidieron con un apretón de manos.

Al día, siguiente, visitando el límite de su propiedad, el hacendado del café notó que las cañas de azúcar se habían apoderado de una faja de terreno que, según él declaraba, le pertenecía. En seguida, envió una delegación de negros a requerir a su vecino, que vino escoltado por una

delegación de los suyos. —Este es el caso, dijo en tono agrio el hacendado del café; vuestras cañas invaden mi terreno. —Perdonad, replicó el otro no en tono menos acerbo; ese terreno me pertenece. —Nunca; mirad donde están los jalones. —Señor mío, los límites han sido cambiados y yo os acuso de haberlos trasladado para buscarme querrela. —Mis fieles amigos, dijo entonces el hacendado del café volviéndose a sus negros, yo os tomo por testigos del insulto que se me acaba de hacer. —Y vosotros, mis buenos camaradas, dijo el otro hacendado a sus esclavos, yo os ruego que hagáis constar que los jalones han sido cambiados de lugar. —Esta bien, señor, replicó el insultado, tendréis que darme la razón bien pronto. —No os temo, respondió con altivez el hacendado de las cañas. Ambos se saludaron inflexibles y se alejaron seguidos de sus delegaciones de negros, muy contentos y orgullosos por haber sido tratados por sus amos de fieles amigos y de buenos camaradas. Por la noche, en las humildes cabañas negras de las dos plantaciones, los esclavos —muy sobreexcitados por un vaso de ron, muy generosamente distribuido— no se hablaba más que de honor ofendido, de honor a vengar, de dignidad herida, etc.... —Hay que vengar al amo, decían. —Estamos prestos a morir por el buen amo, encarecían los más sentimentales. Y los dos hacendados, habiendo salido a dar un paseo a la sordina por detrás de las miserables barracas reventaban de risa, al pensar cuan buen remedio habían hallado por fin.

A la mañana siguiente, el hacendado del café envió la delegación de sus negros a declarar la guerra a su vecino el hacendado de la caña de azúcar. Sobre todo, mis fieles amigos, dijo, nada de concesiones. Hemos sido ofendidos y hay que lavar la injuria. —¡Oh! amo; quedar tranquilo, respondieron los buenos negros; nosotros querer morir por vengar el honor del amo. Por su parte, el hacendado de la caña había recomendado a sus buenos camaradas esclavos que no hiciesen concesiones y estuviesen muy firmes. —Demostrad ¡que sois hombres! declamaba con un tono soberbio. Llenos de orgullo por este calificativo de hombres, ellos a quienes se acostumbraba tratar como perros, los negros del segundo hacendado recibieron muy mal a sus congéneres vecinos. Les maltrataron, les llamaron ¡bandido! y

¡ladrón! —fueron hombres, en fin, por el odio y la violencia— y la guerra fué declarada.

Al día siguiente todo había terminado. En las dos plantaciones las tres cuartas partes de los negros estaban muertos, tendidos sobre el suelo. Se habían batido con horcas, con azadones y con hachas. Algunas negras habían querido mezclarse y sus cadáveres yacían junto a los de sus compañeros. Otras negras, arrodilladas sobre el campo de matanza, lloraban silenciosamente, apretando en sus brazos pequeños negritos. En el dominio del vencedor —el hacendado del café— una negra, sin embargo, no lloraba. Feroz, miraba a su muchacho, muerto, a sus pies, y a su hombre herido, sentado en un banco, cerca de ella. Pasó el amo. —¡Miserable! gritó la negra; tú haber matado mi hijo. —Es una gran desgracia, dijo el amo con dulzura; pero debes consolarte, mi pobre vieja, pensando que hemos conseguido la victoria —Tú tener la victoria, nosotros no —replico la vieja, con ira—; nosotros quedar esclavos, como antes. —Pero hemos vengado nuestro honor ofendido, declaró todavía el amo. El viejo esclavo herido se levantó: —Tú nos has burlado con tu honor. Tú ser un asesino. —Sí, tú ser un asesino, repitió la negra. Algunos sobrevivientes se habían aproximado. El amo pudo leer en sus rostros que les hacían efecto las palabras de sus compañeros. Otra vez sintió la insurrección muy próxima. A todo trance había que producir una reacción para prevenir la rebelión. —Y vosotros sois ingratos y traidores dijo con tono de juez, y merecéis la muerte de los traidores. Tiró del revólver, disparó dos veces y los dos esposos negros cayeron sobre el cadáver de su hijo. En seguida, los que habían asistido a esta escena, llenos a la vez, de miedo y de admiración, cayeron de rodillas. —¡Oh! amo, dijeron, ¡buen amo! —Levantáos, les dijo éste. Durante ocho días no trabajaréis. Haced hermosos funerales a vuestros camaradas, gloriosamente muertos por el honor de nuestro dominio. Yo os prometo levantar un bello monumento sobre su tumba. Los negros se levantaron, satisfechos de pertenecer a un hombre tan generoso. Hicieron hermosos funerales a sus muertos, entonaron cantos de victoria y bebieron ron; después, al cabo de ocho días, emprendieron de nuevo su penoso

trabajo de esclavos. En la plantación vecina las cosas ocurrieron con alguna diferencia. Habían sido vencidos. El hacendado de las cañas de azúcar condujo a los sobrevivientes negros al campo de batalla. —Mirad, dijo señalándoles la faja de terreno que había tenido que abandonar, con las cañas, a su vecino vencedor; mirad, se nos ha despojado. Os habéis portado como valientes, pero la fatalidad ha sido en contra nuestra. —Buen amo, declararon los negros, nosotros vengar un día nuestros camaradas muertos. —Sí, amigos míos; tomaremos nuestra revancha cuando el momento sea propicio. Entre tanto, haced hermosos funerales a vuestros hermanos y no olvidéis que su sangre clama venganza. Y los negros sobrevivientes, extendiendo la mano sobre los cadáveres, juraron preparar la revancha. Hicieron hermosos funerales a sus muertos, entonaron cánticos feroces de venganza y bebieron ron para olvidar la derrota; después emprendieron de nuevo, también, su duro trabajo de esclavos.

Desde entonces los dos hacendados ya no tienen inquietudes. Cuando sus esclavos vienen a ser demasiado numerosos, cuando temen una rebelión de sus negros, o cuando necesitan hacerse temer, se ponen de acuerdo mientras juegan a las cartas, y con pretexto de la faja terreno a defender o a reconquistar, o con pretexto de vengar los muertos, lanzan uno contra otro los dos rebaños de negros, que han acabado por calificarse mutuamente de enemigos y se matan sin piedad. Esto siempre tiene éxito. Y siempre también después de cada batalla, los dos hacendados, saboreando una taza, de excelente moka —con el café del uno y el azúcar del otro— se felicitan de haber hallado por fin el gran remedio.

„Los dos hacendados” ha sido tomado de una vieja antología de cuentos española, publicada en 1913 bajo el título „Dinamita cerebral”. En el centenario de su primera publicación, apareció una versión digital del libro que puede descargarse desde aquí:

<http://www.portaloaca.com/pensamiento-libertario/libros-anarquistas/7831-libro-dinamita-cerebral-cuentos-anarquistas.html>

DE TE FABULA NARRATUR

**Anarchista-Kommunista Kiadó
Editorial Anarco-comunista**

honlap / sitio web: gondolkodo.mypressonline.com

e-mail: gondolkodo@citromail.hu

2014